

Džordžas gyvena saloje, kuri priklausė
tik jam vienam. Nuostabu.
„Kai turi savo salą, – galvojo Džordžas, –
gali veikti ką tik panorėjęs.“

Džordžas prasimanydavo visokiausių žaidimų.

Kartais susimąstydavo – gal būtų smagu turėti draugą, bet su jais taip sunku.

O kas, jei draugas norėtų žaisti ką nors kita?

O jeigu blogai elgtūsi?

Arba šaipytūsi? Būtų baisu!

Vieną dieną Džordžas ramiai sau
stūgavo dainele.

AŪŪ AU AŪŪŪ!!!

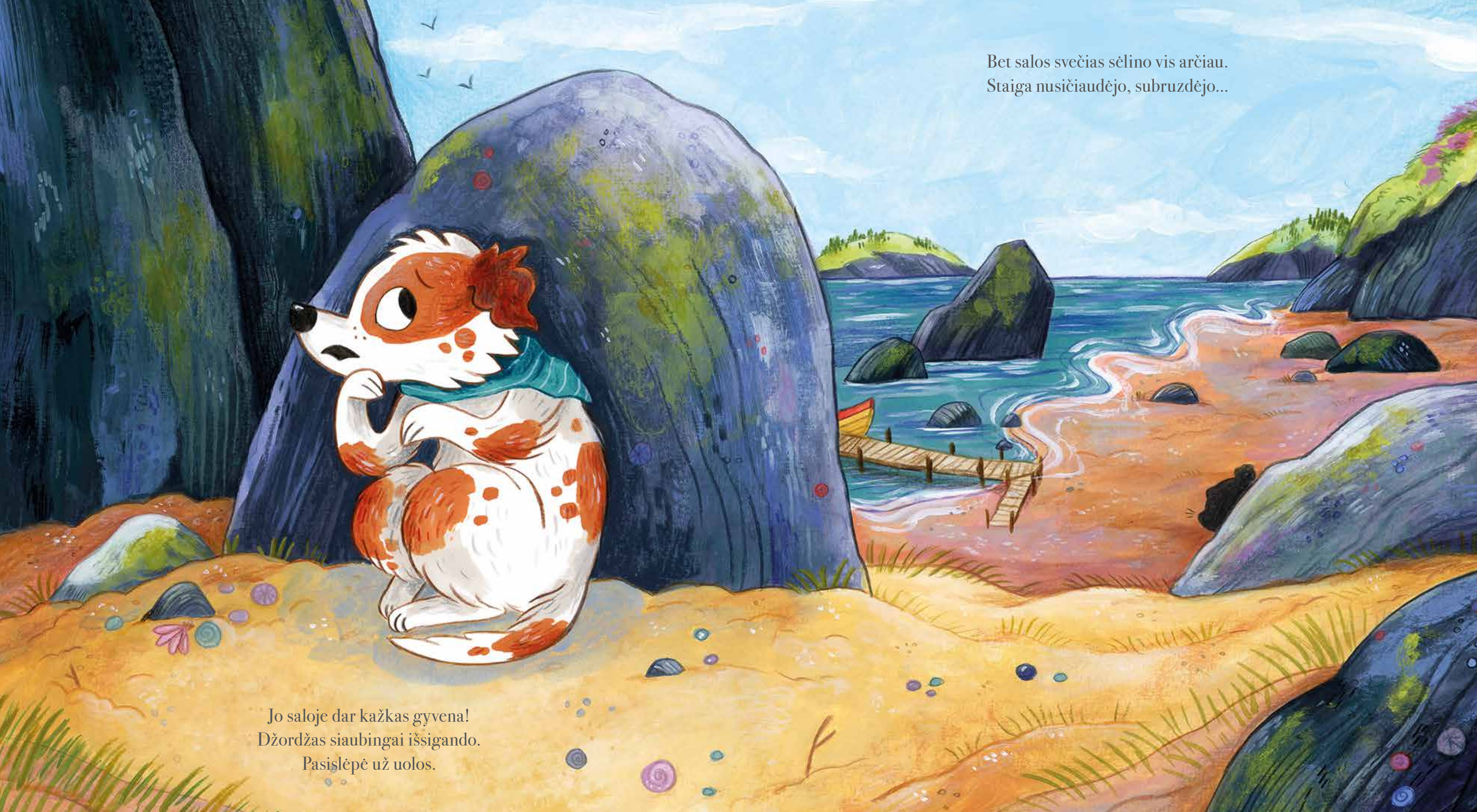
Bet staiga išgirdo keistą garsą – tarytum aidą:

O kai vartėsi kūliais, pasigirdo
keisčiausi plojimai:

Kas gi čia dabar?
Džordžas staiga suprato.

Bet salos svečias sėlino vis arčiau.
Staiga nusičiaudėjo, subruzdėjo...

Jo saloje dar kažkas gyvena!
Džordžas siaubingai išsigando.
Pasišlėpė už uolos.